

FINAL DE TRAJECTE

El Tricicle estudia una versió femenina en el seu comiat

► Els mims arriben per últim cop al Victòria amb 'Hits', els seus millors gags

MARTA CERVERA
BARCELONA

Fa anys que Joan Gràcia, Carles Sans i Paco Mir anuncien que es retiren de l'escena, i ha arribat el moment, tot i que pensen continuar treballant en el món de l'espectacle com a directors, guionistes o productors. «Ara podem dedicar-nos a totes aquestes coses amb més tranquil·litat, perquè els artistes en realitat no ens retirem mai però sí que tanquem ara aquesta etapa d'actuar en directe i de fer 170 funcions a l'any», va assenyalar Mir en una roda de premsa, ahir. «Rebaixarem el pistó però no tanquem la porta del tot», va afegir Sans. Entre els seus pròxims projectes apunten crear «un Tricicle femení amb tres bones pallasses o actrius còmiques». L'humor sense paraules de Tricicle, pura orfebreria gestual, no és fàcil de reproduir. I els consta, ja que han tingut companyies clòniques masculines. Però aquest projecte seria diferent. «Els nostres espectacles serien altres espectacles interpretats per dones», va apuntar Gràcia.

Han dedicat el 90% dels seus últims anys al Tricicle, grup que van formar fa 39 anys després de conèixer-se a l'Institut del Teatre. Van fer els seus primers passos al Llantíol. Després van saltar a la Villarroel amb *Manicòmic*. Tot i que el seu gran

►► Joan Gràcia (esquerra), Paco Mir (centre) i Carles Sans, davant del Victòria, on actuaran cinc mesos.

èxit a Espanya va arribar amb un número dedicat a Julio Iglesias. Entre els moments més memorables de la seva història, més enllà dels aplaudiments rebuts amb espectacles com *Slastic*, *Exit*, *Terrific*, *Sit* i *Bits*, sempre

hi serà la seva participació en els Jocs Olímpics del 1992. «És un lloc que només omplen els Rolling i Madonna», va recordar Gràcia, que mai oblidarà la seva aparició en la cerimònia de cloenda a l'Estadi Olímpic.

Tot i que porten des del 2016 acomadant-se del seu públic amb *Hits*, l'hora de l'adeu definitiu arriba a Barcelona a partir d'avui al Teatre Victòria. S'hi estaran fins al 24 de febrer amb aquest aclamat xou, un

must tricicler amb els millors gags de la seva carrera. L'última mitja hora és de traca i mocador: un max-mix hilarant amb esquetxos, però també petites picades d'ullet a tots els seus espectacles. «Aquests 30 minuts són frenètics, el públic acaba esgotat. El riure és constant, i nosaltres acabem esgotats de tot perquè l'esforç és molt intens», va valorar Mir. «És l'espectacle més llarg i on els gags estan més concentrats. La gent riu més de 400 vegades», afegeix l'humorista que ho té tot calculat.

UNA SALA PLENA DE RECORDS/El Victòria, on la seva carrera es va consolidar amb *Slastic*, és un teatre ple de records per a ells. Aquí els seus fans barcelonins els han vist créixer com a artistes. Han compartit rialles sols, acompanyats d'amics, dones i després, fins i tot amb els seus fills. «Hi ha una part del públic que ha envellit amb nosaltres però també hi ha molta gent jove que ha connectat amb el nostre humor», va assenyalar Mir. No és estrany que abans d'iniciar la primera funció ja hagin prorrogat.

Hits recull el millor de cada un dels vuit espectacles de la companyia de mim. Però més enllà de la selecció feta per ells, donen la possibilitat al públic d'incloure-hi números. N'hi ha prou amb demanar-los a través de la seva pàgina web. «L'espectacle mai és el mateix perquè hi ha una part que anirem canviant cada setmana en funció del que sol·liciti la gent», va explicar Mir.

Després de Barcelona faran algunes actuacions més en gira però no seguiran més enllà del 2019, quan es complirà el 40è aniversari del grup. «Ja tenim una edat tot i que no ho sembli», va fer broma Mir. «Tot i que això sembla fàcil, és un treball molt físic i preferim retirar-nos a temps i amb elegància, que no pas que es noti el desgast.» I Gràcia va aclarir que el seu adeu no té res a veure amb desavinences personals: «Continuem compartint el camerino. Ens veiem el cul cada dia.»

LA GRAN CITA DEL CINE FANTÀSTIC DE CATALUNYA

Els ultracossos envaeixen Sitges

Carlos Martín Ferrera estrena al festival l'adaptació de la novel·la apocalíptica de Marc Pastor

JULIÁN GARCÍA
SITGES

Ara fa vuit anys, Marc Pastor va publicar una de les fites de la literatura fantàstica catalana, *L'any de la plaga* (La Magrana / RBA), relat apocalíptic ambientat a Barcelona sobre una epidèmia transmesa per uns misteriosos eucaliptus. Per les seves pàgines s'hi passejaven amb autoconscient impunitat referents històrics del gènere com *La invasió dels ultracossos* i *Soc llegenda*, així com cites electrizzants i agraïments a fites de

la cultura popular dels 80 i 90 com *Jungla de cristal* i *Beverly Hills*.

Un dia, Carlos Martín Ferrera va entrar en una llibreria i, mentre buscava un títol concret, va descobrir entre les novetats *L'any de la plaga*. Va fer un cop d'ull a la solapa, va llegir la trama i va pensar que allà, diables, hi havia material per a una pel·lícula. El destí va voler que, cinc anys després, el productor David Matorros li proposés dirigir la versió cinematogràfica de la novel·la. «¿Com podia dir que no?», afirma Martín en conversa amb aquest diari, en la vigília de l'estrena del seu film, avui, a

►► Friqui dels 80 ► Carlos Martín Ferrera, director d'«El año de la plaga», ahir.

Sitges, fora de concurs.

«Hem intentat fer una cosa fresca i original, assumint que serà difícil satisfer el 100% als fans de la novel·la. És una cosa que sol passar sempre en les adaptacions d'obres literàries. ¿Com estar a l'altura de les expectatives? Si molts grans directors han punxat adaptant novel·les, imagina't un tipus com jo», es pregunta Martín mentre somriu i encongeix les espatlles. «La meva màxima preocupació ha si-

gut trobar el to. La història bascula entre el thriller, el terror, la comèdia i el gènere romàntic, i per tant és un purri una mica confús. Així que vaig intentar inspirar-me una mica en pel·lícules de gènere tipus Sundance, com ara *Seguridad no garantizada*, amb aquesta cura per la frescor, l'humor subtil i la riquesa dels personatges. I per descomptat en *El incidente*».

L'adaptació de *L'any de plaga* és, en efecte, un relat essencialment de per-

sonatges, en el qual l'apocalipsi exerceix de context extrem per parlar de relacions sentimentals fallides, immadura o desubicació generacional. Martín relata la història del Víctor (Iván Messegué), un ultraista de la cultura pop que acaba de trencar amb la seva nòvia i que en ple procés de reflexió es veu abocat a intentar posar remei al final del món. «Els meus personatges podrien ser una mica com si els nens de *Stranger things* ja tinguessin 40 anys. Tipus com jo, que han crescut en els 80, amb aquests referents i que avui som uns friquis, uns dispersos culturals», explica Martín.

El director de Huelva, resident a Mollet, torna a Sitges 12 anys després de l'estrena de la seva *opera prima* *Zulo* (2006), amb la qual va guanyar una menció del jurat. «Tot el meu cine posterior ha sigut molt independent, i les coses costen», admet Martín, necessàriament nerviós davant la posada de llarg de la pel·lícula a Sitges. «S'ha intentat fer el millor possible», admet amb una senzillesa desarmant. ≡